

ше втурнало въ служба на нашия беденъ, славенъ и нещастенъ народъ, за да внесе утѣха и съѣтлива всрѣдъ него: поколението което съставлява най блѣскавата страница отъ расвитието на нашата интелигенция, пропита съ идеалитѣ на своитѣ предшественици отъ освободителната епоха.

Това „Едно поколение“ още чака своя влюбенъ въ него поетъ който да ни го изнесе съ цѣлата му героичностъ и мъченичество.*)

Така забелезано започна Иванъ Кириловъ.

Не много отдавна той излезе съ два романа — Габаритѣ и Преизподвѣя, които имеха не малкъ успѣхъ. Поменатитѣ романи сж изъ съвременния животъ — психика, борби, възходъ и падение. Особено ценнитѣ въ това отношение е романътъ Габаритѣ.

Но азъ мисля, че истииското мѣсто на Ив. К. въ нашата литература е въ пресъздаване народния битъ, който той рисува съ голѣма пълнота и хрдожественостъ. Битътъ и народната душа, въ която жъвеѣ дълбоката езичническа старина съ своя миръ на легенди, предания и суевѣрия.

И туку именно той е първия и единичекъ.

Такава е цената на I томъ отъ съчиненията на Ив. К. — една внушителна за днешно време книга отъ 20 печ. коли голѣмъ форматъ, която обема следнитѣ повести: По Румания. Гергйзденска приказка, Блуждаещи огньове и Джбенски легенди.

Мнозина отъ младитѣ писатели които се „натискатъ“ въ народния битъ и психология, само маниерничатъ и се суетятъ (щастливо изключение прави само Мирославъ Миневъ). Трѣбваше обаче, да се изживѣе предубеждението, което ни днесне единъ мътенъ потокъ за да се убедимъ, че у по-старитѣ писатели има по-голѣми цоности. И слава Богу, отрезвението, което настъпва, иде да ни посочи не празния шумъ и очаквани, а на наличния творчески трудъ. Не на замашкитѣ, а на резултатитѣ.

„По Румания“ е една красива жетварска поема.

*) Както научаваме Ив. К. работелъ върху споменитѣ и материалитѣ си за това единичко поколение, за да ни го даде въ единъ завършенъ романъ.